Meghalt, kimenekedett; ~~meghalva~~ a csömöly a vastól fölé nyugalom sírárnyait terjesztő a megváltás. Ah földi gyalóság, bek romonni vigasztalást nyújt fájdalomcsillapító szavak, melly egyedül mellé állítja a halált és a megváltást! Igazságos Isten, ki pózsgod legszebb ajándokával, örző szívvel áldottad meg az embert, hogy ~~szeretni~~ szeretheti ~~szeretni~~ bűnül rótatod-e fel a megtépett kebelnek fölgyógyuló fájdalmát, mely a halálban ~~csak~~ halálát, üvöltését, a vertességet látja nem pedig a megváltás kegyelmét, mely romonni imának emyhülését oltsává a panaszra nyíló szív sebeire? Megtört fője az elhunytnak, ki körel egy év óta látod is egyszerű ~~szerető~~ mithetetlen szeretedését hitvesednek, kivel úgy éltél a legboldogabb házasságban, hogy nem volt közöttetek soha még a nehézségnek árnyéka sem, kivel immár egyedeod szived-lelked, ki károdnak kit gondviselője, életed terhének megosztója, szerencsédnek napsugárral szerető anyja volt, nem fájja-e Rebeka ~~ez~~ ezért gondolat, mint csak a megnyugvás érzete, hogy immár nem szenved többé; ki még hónapok óta ~~ontod~~ ki könyeid árját könyörtő fohászaid közben elől, elapadhatja-e most könyeid forrását a tudat, hogy szeretett hitvesed porladó testének oldalem a szív ölén még nem fáj semmi? Egyetlen kicsinyke árvája a boldogult ~~ideg~~ anyának, aki szívét öntötte beléd, kinek még korongó szeretned sincs arról, ami most körülötted történik, nagy ha tekintetével érzi fogod hogy nem anya nevelt téged, vigasztaló hatással lésen-e reád a hír, hogy anyjának megváltás volt a halál? Te szomorodó anya, kit fejed halála óta családodban megcsapások nyugtak s azok az anyai szív tengeremlő keserével állnak ott leányod kopasztó ágyánál, aki küszöbével s adandó vagyakodásával megédesítő örzsége napjait, megteled megd vigasztad abban a tudatban, hogy jó leányod immár nem szenved többé? Testvérei, rokonai s barátnői, kik szeretettel s a tisztelet ~~egyik~~ érzésével hódoltatok szeretetének, nyájas szelidségének, nyílt őszinteségének s akik nem vagyon részvéttel de szivedeken átnyilalló együttérzéssel testétek a szenvedő betegség pokoltaposódalását, nem szenvedtek mélyen fájdalmas emlék, ha már el is mondottátok hogy megváltást ~~lett~~ a halál? Ti szíkségek szenvedő, nyomorúságban élező negyek, kik nem távoztatok üresen soha, ha feléje nyújtottátok kezedet, kik többet adott mindenkor mint amennyit a vas néki pillantott mértéke megengedett adott nyiltan szívből, de többet titokban úgy hogy még szívének mérik fele sem tudta, megnyugodsok-e hálás szivedet fohászában, melly áldja az Istent, amiért immár megváltotta szenvedéseitől? — Nem Isten ne szóró fel bűnül, ha e szavak fölött nem a földi Kínoktól való megváltás gondolata borul le imában az örök Igazság előtt, hanem a fájdalom sugása üdi ki keserge panaszát. Mindenható Úrnak teljében Tőled. Mert ha nem is áll előtte Véled a megapott ~~ideg~~ anya szíve, ha lehajtottak fővel fogadja is örök végzésed igazságát a fény, ha bűnös alázatosságban való megnyugvással látjuk is meg, miként fog elrokni a kicsinyke árva az megrokott ~~ideg~~ éltető, nevelő anyai csók közül, ha halálát rebegnek is apjaik, amiért halálnál ítélete nem szabott még több szenvedést reá, ~~szabta~~ fogják ~~fogják~~ pogos könyek árja, de arokést, kik elvesztették kik a vagyakodó leányt a kit kitsent, a szerető anyát, az önmaga testvérét, rokonát, a megbízható barátnőt s a jószívű Istét arrogyt helyezik vele a sír ölébe. A vendségen pogos s szent fájdalmával kapcsolatok meg kél az örök végzés előtt s imádkozzatok a földi Kínoktól megszabadulásáért örök nyugalmáért. — —

Ven/11/059

צבו למוצה.ס ולא למצדה להיא למנוחה ואנו למנוחה Sirassátok a veszitőket, ne pedig az elvesztettet, mert az immár nyugalomra térend, mivánk pedig keserüség lészen.

Most pedig búcsúzzunk. Istenben boldogult Radics Dávidné született Herzfeld Hermina vedd immár fölünk a földnek végbúcsúját. A gyászoló szeretet könnyeivel búcsúzik anyád, fárjed s általuk a te árvád, búcsúznak tutvéreid, rokonaid s igaz tisztelőid, kik szivükben a kegyeletes emlék fentartásának fogadalmával mondják el fölöttad az utolsó áldást...

Gyesten 1899. április 20.

Radics Dávidné.

MTA KÖNYVTÁR ÉS INFORMÁCIÓS KÖZPONT